

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ 'Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ . ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

'Εσωτερικοῦ
Ετήσια δρ. 12.—
Ἐξάμηνος > 6,50
Τρίμηνος > 3,50
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

'Εξωτερικοῦ
Ετήσια φρ. 15.—
Ἐξάμηνος > 8.—
Τρίμηνος > 4,50

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

'Εσωτερικ. λεπ. 30. 'Εξωτερικ. λεπ. 35
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἐπίσης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

'Οδὸς Ἐδριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β' — Τόμος 26ος

'Εν Ἀθήναις, 11 Μαΐου 1919

'Ετος 41ον. — Ἀριθ. 24

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ ΝΕΚΤΟΡ ΜΑΛΟΤ

(Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημίᾳ)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

Πρὶν μὲν ἐγὼ ἀκόμα στὸ θάλασσο, ὁ Καρδούλης εἶχε ἀρρωστήσει ἀπὸ βρογχίτη καὶ τὸν ἐφλεβοτόμησαν τότε στὸ μπράτσο· τὴν ἡμέραν αὐτὴν ποὺ αἰσθάνονταν πάλι τὸν ἐαυτοῦ τοῦ ἀρρωστοῦ, μᾶς ἔτεινε τὸ χέρι του, γιὰ νὰ τὸν φλεβοτομήσουμε καὶ νὰ τὸν γιαιτρέψουμε σὰν τὴν ἄλλη φορὰ.

Δὲν ἦταν συγκινητικό;

Ὁ Βιτάλης ὄχι μόνο συγκινηθῆκε, παρὰ καὶ ἀνησύχησε.

Ἦταν φανερό πὺς ὁ Καρδούλης ἦταν ἀρρωστος· καὶ πρέπει νὰ αἰσθάνονταν πολὺ ἄσχημα, γιὰ νὰ μὴ θέλῃ νὰ πιῇ τὸ κρασί μετὰ τὴν ζάχαρη ποὺ τοῦ ἄρρεσε τόσο.

— Πιὲ το ἐσύ, μοῦ εἶπε ὁ Βιτάλης, μέινε στὸ κρεβάτι κι' ἐγὼ πάω νὰ φέρω γιαιτρός.

Νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, κι' ἐμένα μοῦ ἄρρεσε τὸ ζεστὸ γλυκὸ κρασί· ἔπειτα πεινούσα φοβερὰ· χωρὶς νὰ μοῦ τὴ ξαναπῇ, λοιπόν, ἔδωκα τὸ φλυτζάνι καὶ ἔβασκα πάλι μετὰ τὸ χράμι μου.

Τί ζέστη! Τὸ κρασί μὲ ἀναψὲ καὶ κόντεψα νὰ σκάσω.

Εὐτυχῶς ὁ κύριός μας δὲν ἤργησε ἔξω. Σε λίγο γύρισε μ' ἕνα κύριο ποὺ φοροῦσε χρυσὰ γυαλιά. Ἦταν ὁ γιαιτρός.

Ἀπὸ φόβο μήπως τὸ σπουδαῖο αὐτὸ ἰσχυρὸν δὲν καταδέχονταν νὰ ἐνοχληθῇ γιὰ ἕνα πύθηκο, ὁ Βιτάλης δὲν τοῦ εἶπε πῶς τὸ ἀρρωστο τὸν καλοῦσε. Ἔτσι, ἀμὰ μὲ εἶδε στὸ κρεβάτι, κόκκινο σὰν τὴν παπαρῶνα, μ' ἐπλησίασε κι' ἔβαλε τὸ χέρι του στὸ μέτωπό μου.

— Συμφορήσεις! εἶπε.

Κι' ἐκούνησε τὸ κεφάλι του ἀπελπιστικά.

Ἔπρεπε νὰ τὸν βγάλω γρήγορα ἀπὸ τὴν πλάνη του, γιὰτί ἀλλοιῶτα μποροῦσε νὰ φλεβοτομήσῃ ἐμένα.

— Δὲν εἶμ' ἐγὼ ὁ ἀρρωστος, εἶπα.

— Πῶς; δὲν εἶσαι ὁ ἀρρωστος; . . .

Αὐτὸ τὸ παιδί παραληρεῖ!

Χωρὶς νὰ ποικριθῶ, σήκωσα λίγο τὸ σκέπασμα καί, δείχνωντας τὸν Καρδούλη, ποὺ εἶχε τὸ μπράτσο του γύρω στὸ λαιμὸ μου:

— Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀρρωστος, εἶπα.

Ὁ γιαιτρός ὀπισθοχώρησε δυὸ βήματα καὶ κοίταξε τὸν Βιτάλη.

— Πύθηκος! ἐφώνησε. Γιὰ μιὰ μαῖμου μ' ἐνοχλήσατε, καὶ μὲ τέτοιον καιρὸ;

Ἐνόμισα πὺς θάφρουγε θυμωμένος.

Μὰ ὁ κύριός μας ἦταν ἄνθρωπος ποὺ δὲν τὰ ἔχανε εὐκολα. Μὲ μεγάλη εὐγένεια, σταμάτησε τὸν γιαιτρός καὶ τοῦ τὰ

καλοσύνη. Ἐπειτα, ὅσο ζῶο κι' ἂν εἶναι ὁ πύθηκος, μοιάζει τόσο πολὺ μὲ τὸν ἄνθρωπο, ποὺ οἱ ἀρρώστειες του εἶναι οἱ ἴδιες σχεδὸν μὲ τοῦ ἀνθρώπου. Δὲν θάταν λοιπὸν ἐπιστημονικῶς πολὺ ἐνδιαφέρον, γιὰ ἕνα ἀληθινὸ γιαιτρός, νὰ ἐξετάσῃ πόσο μοιάζουν καὶ πόσο δὲν μοιάζουν αὐτὲς οἱ ἀρρώστειες; . . .

Εἶναι ἐπιτήδειοι κόλακες οἱ Ἱταλοί· καὶ σιγά-σιγά ὁ γιαιτρός ἀπομακρύνονταν ἀπ' τὴν πόρτα, ὡς ποὺ γύρισε πάλι στὸ κρεβάτι.

Ὅσο τοῦ μιλοῦσε ὁ κύριός μας, ὁ Καρδούλης, ποὺ κατάλαβε πὺς ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος μὲ τὰ γυαλιά ἦταν γιαιτρός, ἔδωκε τοῦλάχιστο δέκα φορές τὸ χέρι του, γιὰ νὰ τὸν φλεβοτομήσῃ.

— Ἰδέστε τί ἐξυπνος πύθηκος ποὺ εἶναι! τοῦ εἶπε ὁ Βιτάλης. Ἐρεῖ πὺς εἰσθε γιαιτρός καὶ σὰς δίνει τὸ χέρι του γιὰ νὰ πιάσετε τὸ σφυγμὸ του.

Αὐτὸ πᾶν ἔκαμε τὸν γιαιτρός νὰ τὰποφασίσῃ.

— Ἀλήθεια, εἶπε· τὸ πρᾶγμα μπορεῖ νὰ εἶναι περίεργο.

Γιὰ μᾶς, ἀλλοίμονο! ἦταν θαυμάσιον· ἀνησυχητικόν. Ὁ γιαιτρός ἐξετάσε τὸν Καρδούλη, τὸν ἐσφυγμομέτρησε καὶ μᾶς εἶπε πὺς τὸν τριγύριζε περιπνευμονία.

Ἐπειτα τοῦ ἐπίασε τὸ χεράκι ἐκεῖνο, ποὺ μᾶς τὸ ἔτεινε τόσες φορές, καὶ τὸ γύστρι του τρύπησε τὴ φλέβα, χωρὶς ὁ καίμενος ὁ πύθηκος νὰ φωνάξῃ καθόλου. Ἦξερε πὺς αὐτὸ θὰ τὸν γιαιτρέυε.

Μετὰ τὴν ἀρχίμαξη, ἀρχίσανε σιναπισμοὺς, καταπλάσματα, τριψίματα καὶ ζεστά ατελείωτα. Ἐννοεῖται, πὺς δὲν ἔμεινε στὸ κρεβάτι, παρὰ ἔγεινε νοσοκόμος τοῦ Καρδούλη.

Ὁ ἀρρωστος πύθηκος ἤθελε καὶ δέχονταν τίς περιποιήσεις μου μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο εὐγνωμοσύνης. Ἀληθινὰ τὸ βλέμμα του εἶχε γίνῃ ἀνθρώπινο.

Καὶ τί ἥσυχος, τί φρόνιμος καὶ ὑπάκουος ποὺ ἦταν τώρα, αὐτὸς ποῦ, ἄλλη

«Ὁ γιαιτρός τὸν ἐσφυγμομέτρησε. . .» (Σελ. 185, στ. γ')

ἐξήγησε ὅλα: Πὺς μᾶς εἶχε βρῇ ἡ χιονοθύελλα καὶ πὺς, ἀπ' τὸ φόβο τῶν λύκων, ὁ Καρδούλης ἀνέθηκε εἰς τὴν χιονισμένη βαλάντιδι καὶ ξεπάγιασε. Ναι, βέβαια, ὁ ἀρρωστος δὲν ἦταν παρὰ ἕνας πύθηκος. Μὰ τί ἐξυπνος πύθηκος! καὶ γιὰ μᾶς τί σὺντροφος πολύτιμος καὶ φίλος! Μποροῦσε κανεὶς νὰ ἐμπιστευθῇ τέτοιον ἔξοχο ἢ ὁ ποῖος ἔναν ἀπλὸ κτηνίατρο; Ὅλοι ξέρουν, πὺς οἱ κτηνίατροι τῶν χωριῶν εἶναι γαϊδούρια, ἐνῶ κάθε γιαιτρός, πολὺ ἢ λίγο, εἶναι ἄνθρωπος τῆς ἐπιστήμης· γι' αὐτὸ καὶ στὸ μικρότερο χωριό, ὅταν κτυπᾷ κανεὶς τὴν πόρτα ἐνὸς γιαιτροῦ, εἶναι βέβαιος πὺς θὰ συναντήσῃ τὴν σοφίαν, τὴν εὐγένειαν καὶ τὴν

φορά, μὰς ἔδωκε τὴν πίστη ὡς νὰ κάμῃ ἐκεῖνο πού θέλαμε! Σὺν τῷ χαϊδεμέῳ παιδί, ἤθελε νὰ μὰς ἔχῃ ὅλους κοντά του, ἀκόμα καὶ τὸν Κάπη, κι' ἄμα ἔδωκε ἕξω κανέναν ἀπὸ μὰς, ἐθύμωνε.

Ἡ ἀρρώστεια φανερώθηκε κι' ἀκολούθησε τὴ συνειθισμένη της πορεία. Ὁ βήχας ἔγινε σχεδὸν ἀδιάκοπος καί, καθὼς τοῦ τράνταζε τὸ σωματάκι, ὁ ἄρρωστος κουράζονταν πάρα πολύ.

Δυὸ δεκάρες ἦταν ὅλη μου ἡ περιουσία καὶ τίς ἔδωκα γιὰ νὰγοράσω τοῦ Καρδούλη καραμέλες.

Ἀλλὰ μ' αὐτὸ τὸν ἔδωκα, ἀντὶ νὰ τὸν ἀνακουρίσω. Γιατὶ μὲ τὴν προσοχὴ πού ἔδινε στὸ κάθε τί, δὲν τοῦ χρειάστηκε πολὺ νὰ καταλάβῃ πὼς τοῦ ἔδινε ἀπὸ μιὰ καραμέλα κάθε φορά πού ἔδωχε. Ἀρχισε λοιπὸν νὰ βήχῃ κάθε λίγο καὶ λιγάκι, γιὰ νὰ ἴσχυε συγνώμενα τὸ γὰ τ ρ ι κ ὸ πού τὸν γλύκαινε.

Ἄμα κατάλαβα τὴν πονηριά του, ἔκρυψα τίς καραμέλες· μὰ ὁ Καρδούλης δὲν ἀπελπίστηκε στὴν ἀρχή, μὲ παρακαλοῦσε νὰ τοῦ δώσω μὲ τὰ μάτια· ὕστερα, ἄμα ἔβλεπε πὼς τὰ παρακάλλια δὲν ἔκαναν τίποτα, ἀνασηκώνονταν στὸ κρεβάτι καί, μὲ τὴν χερί στὴν κοιλιά, ἔδωχε μ' ὅλη του τὴ δύναμη. Τότε τὸ πρόσωπό του ἀλλάζε χρῶμα, οἱ φλέβες τοῦ μετώπου του φούσκωναν, δάκρυα ἔτρεχαν ἀπ' τὰ μάτια του καὶ στὸ τέλος πνίγουνταν ἀπ' τὸ βήχα, ὅχι πιά στὰ ψέμματα, παρὰ στὰ ἄληθεια!.

Ὁ κύριός μου δὲν μοῦ μιλοῦσε ποτὲ γιὰ τίς δουλειές του καὶ μόνο κατὰ τύχη εἶχα μάθει πὼς ἀναγκάστηκε νὰ πουλήσῃ τὸ ρολόγι του γιὰ νὰ μοῦ ἀγοράσῃ προβαί. Μὰ στὶς δύσκολες περιστάσεις πού βρισκόμαστε τώρα, ἔκρινε καλὸ νὰ παραβλέψῃ αὐτὸν τὸν κανόνα.

Μιὰ μέρα, ὅταν ἀνέθηκε στὴν κάμαρά μας, εἶχε καταβῇ γιὰ νὰ φάῃ, ἐνῶ ἐγὼ εἶχα μείνει μὲ τὸν Καρδούλη, γιατί ποτὲ δὲν τὸν ἀφίναμε μόνάχο, —μοῦ εἶπε πὼς ὁ ξενοδόχος τοῦ ζήτησε νὰ τοῦ πληρώσῃ ὅ,τι τοῦ χρωστούσαμε καὶ πὼς, ὕστερ ἀπ' αὐτὴ τὴν πληρωμὴ, δὲν τοῦ ἔμεναν πιά παρα δυὸ μόνο φράγκα.

Τί ἔπρεπε τώρα νὰ γίνῃ;

Ἐγὼ, φυσικά, δὲν εὑρίσκα τίποτα. Ὁ Βιτάλης ὅμως ἐνόμιζε πὼς ἦταν τρόπος νὰ βγοῦμε ἀπ' τὴ στενωπὴ: νὰ δώσουμε μιὰ παράσταση τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ.

Παράσταση χωρὶς Ζερμπίνο, χωρὶς Δούλη, χωρὶς Καρδούλη; Ἀδύνατο μοῦ φαίνονταν!

Μὰ δὲν ἦταν περίσταση, γιὰ νὰ καθήσουμε μὲ σταυρωμένα χέρια. Ἐπρεπε νὰ κάμουμε τὰ δύνατα δυνατό, νὰ σώσουμε τὸν ἄρρωστό μας. Καί γι' αὐτὸ μὰς χρειάζονταν προπάντων λεπτὰ. Πὼς θὰ πληρώναμε γιατρό, γιατρικά, κάμαρα, φωτιά, ἐκτός ἀπ' τὸ καθημερινὸ φαγητό μας; Σαράντα φράγκα, τὸ λιγώτερο, ἔπρεπε νὰ

χοῦμε ἀπόψε. Σ' ἓνα χωριό, μὲ τέτοιο κρύο καὶ μὲ τὰ μέσα πού εἴχαμε στὴ διάθεσή μας, ὅταν πολὺ δύσκολο νὰ τὰ κερδίσουμε. Ὁ Βιτάλης ὅμως, χωρὶς νὰ ῥοπορήσῃ μὲ σκέψεις, βάλθηκε νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ σχέδιό του ἀμέσως.

Ἐνῶ ἐγὼ φύλαγα τὸν ἄρρωστο, ἐκεῖνος βρῆκε σάλα γιὰ θέατρο, σὲ μιὰ ἀπὸ τίς ἀποθήκες τῆς Ἀγορᾶς, γιατί παράσταση στὸ ὑπαίθρο, μὲ τὸ κρύο πού ἔκανε, δὲν μπορούσε νὰ γίνῃ. Ἐγραψε καὶ τοιχοκόλλησε τὰ προγράμματα. Μὲ λίγες σάνιδες κατάφερε νὰ φτιάξῃ μιὰ σκηνή. Καί μὲ τὰ δύομισα φράγκα πού εἶχε, ἀγόρασε κερὶ καὶ τὰ ἔκοψε στὴ μέση γιὰ νὰ διπλασιάσῃ τὸν φωτισμό.

Ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς κάμαράς μας, τὸν ἔβλεπα νὰ πηγαινοέρχεται στὸ χιόνι, νὰ περνᾷ καὶ νὰ ξαναπερνᾷ ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο, καὶ ρωτοῦσα τὸν ἐκπύτο μου μὲ ἀγωνία, τί πρόγραμμα νὰ ἔχει κάνει γι' αὐτὴ τὴν παράσταση. Σὲ λιγάκι τὸ ἔμαθα. Ὁ ταμπουρλέρης τοῦ χωριοῦ, μ' ἓνα κόκκινο καπέλλο, στάθηκε μπροστὰ στὸ ξενοδοχεῖο καί, ὕστερ ἀπὸ μιὰ μεγαλοπρεπεστάτη τυμπανοκρουσία, τὸ διάβασε δυνατὰ.

Ὁ Βιτάλης ἔδινε στὸ Κοινὸ τίς πρὶ ὑπερβολικὲς ὑποσχέσεις. Μιλοῦσε γιὰ ἓναν «καλλιτέχνη περίφημο ὅς ὅλο τὸν κόσμος», — ἦταν ὁ Κάπης, — καὶ γιὰ ἓνα μικρὸ τραγουδιστὴ πού «ἀποτελοῦσε φαινό με ν ο». Καί τὸ φαινόμενο ἦμουν ἐγὼ! Τὸ πρόγραμμα δὲν ὥριζε τίς τιμὲς τῶν θέσεων. Ἀρβουνταν ἐστὶ γενναίον θωρῶν τῶν θεατῶν, πού θὰ ἐπλήρωναν ἀπὸ ὁδὸ βλεπαν, θάκουγαν καὶ θὰ χειροκροτοῦσαν.

Αὐτὸ μοῦ φάνηκε πολὺ τολμηρό. Θὰ μὰς χειροκροτοῦσαν ἄραγε; Τὸν Κάπη ἴσως τοῦ ἄξιζε νὰ εἶναι «περίφημος». Ἐγὼ ὅμως δὲν ἦμουν καθόλου βέβαιος πὼς ἀποτελοῦσα φαινόμενο.

Ὅταν ἀκούσαν τὸ ταμποῦρλο, ὁ Κάπης ἐγαύησε χαρούμενος κι' ὁ Καρδούλης ἀνασηκώθηκε, ἂν καὶ ἦταν πολὺ ἄρρωστος ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ. Κι' οἱ δυὸ, μοῦ φάνηκε, κατάλαβαν πὼς ἐπρόκειτο γιὰ παράσταση δική μας.

Τὴν ὑπόψια αὐτὴ μοῦ τὴν ἐβεβαίωσε σὲ λίγο ἡ παντομίμα τοῦ Καρδούλη. Ἦθελε νὰ σηκωθῇ καὶ μὲ τὸ στανιὸ τὸν κράτησα στὸ κρεβάτι. Τότε μοῦ ζήτησε τὴ στολή του, τὴ στολή τοῦ Ἀγγιλου στρατηγού, τὴν κόκκινη μὲ τὰ χρυσὰ γαλόνια καὶ τὸ καπέλλο μὲ τὰ φτερά.

Μὲ παρακαλοῦσε νὰ τοῦ τὴ φορέσω γονατιστός, μὲ τὰ χέρια ἐνωμένα. Κι' ἄμα εἶδε πὼς δὲν ἔκαναν τίποτα τὰ παρακάλλια, δοκίμασε τὸ θυμὸ κι' ἔπειτα τὰ κλάματα.

Ἦταν φανερό, πὼς δύσκολο θὰ τοῦ βγάλαμε τὴν ἰδέα πού τοῦ ἦλθε, — ἰδιοτροπία βέβαια ἄρρωστου, — νὰ παίξῃ ἀπόψε τὸ ρόλο του, καὶ σκέφθηκε πὼς τὸ

καλύτερο θάταν νὰ τοῦ κρύψουμε τὴν ἀναχώρησή μας.

Δυστυχῶς, ὅταν ἐγύρισε ὁ Βιτάλης, πού δὲν ἤξερε τί συνέβη ὅσο ἔλειπε, ὁ πρῶτος τοῦ λόγος ἦταν νὰ μοῦ πῇ νὰ ἐτοιμάσω τὴν ἄρπα μου κι' ὅσα ἄλλα πράγματα χρειάζονταν γιὰ τὴν παράσταση. Τάκουσε ὁ Καρδούλης, πού ἤξερε πολὺ καλὰ αὐτὰ τὰ λόγια, κι' ἀρχισε πάλι τὰ παρακάλλια, αὐτὴ τὴ φορά στὸν κύριό μας. Καί νὰ μιλοῦσε ἀκόμα δὲν θὰ φανέρωνε μὲ τὸν ἑναρθε λόγος τὴν ἐπιθυμία του καλύτερ' ἀπ' ἐτὶ τὸ ἔκανε τώρα μὲ τοὺς διατόρους ἤχους πού ἔδωκε, μὲ τοὺς μορφασμούς τοῦ προσώπου του καὶ μὲ τὴ μιμητικὴ ὅλου τοῦ σώματός του. Ἀληθινὰ δάκρυα ἔτρεχαν τὰ μάγουλά του κι' ἀληθινὰ φιλιὰ ἔδινε στὰ χέρια τοῦ Βιτάλη.

— Ἐλκεῖς νὰ παραστήσης; τὸν ρώτησε αὐτός.

— Ναι, ναι! ἐρώναξε ὁλάναιρος ὁ Καρδούλης.

— Μὰ εἶσαι ἄρρωστος, μικρούλη μου! — Δὲν εἶμαι πιά! ἐρώναξε μ' ἔκπρστικώτερη ἀκόμα παντομίμα ὁ Καρδούλης.

Ἦταν ἀληθινὰ συγκινητικὸ νὰ βλέπῃ κανεὶς πὼς ἔκανε αὐτὸς ὁ μικρὸς ἄρρωστος, μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα, γιὰ νὰ μὰς καταφέρῃ. Μ' ἂν τοῦ κάναμε τὴ χάρη πού μὰς ζητοῦσε, θὰ τὸν καταδικάζαμε σὲ βέβαιο θάνατο.

Ἦλθε ἡ ὥρα γιὰ νὰ πᾶμε στὸ θέατρό μας. Ἀναψα μιὰ καλὴ φωτιὰ στὸ τζάκι, μὲ χοντρά ξύλα, γιὰ νὰ βασιτάξῃ πολὺ. Τύλιξα καλὰ μὲ τὰ σκεπάσματα τὸν Καρδούλη, πού ἔκλαιγε ὁ κακόμοιρος μὲ θερμὰ δάκρυα. Καί φύγαμε.

Δὲν μπορούσαμε βέβαια νὰ παίξουμε τίς συνειθισμένες μας κωμωδίες, ἀφοῦ μὰς ἔλειπαν οἱ κυριώτεροι ἡθοιοί: ἔπρεπε ὅμως νὰ βάλουμε τὰ δυνατὰ μας, ὁ Κάπης κι' ἐγὼ, γιὰ νὰ κερδίσουμε τὰ σαράντα φράγκα πού μὰς χρειάζονταν.

Σαράντα φράγκα, — ἦταν φοβερό! Ὁ Βιτάλης τὰ εἶχ' ἐτοιμάσει ὅλη καὶ δὲν ἔμενε πιά παρὰ νὰνασθῶν τὸ κερὰ. Περιμέναμε ὅμως ὡς νὰ γεμίτῃ λίγο ἡ σάλα, γιατί ὁ φωτισμός μας δὲν ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ πρὶν ἀπὸ τὴν παράσταση.

Στὸ ἀναμεταξύ αὐτό, ὁ ταμπουρλέρης ἐριγύριζε ἀκόμα μιὰ φορά τοὺς δρῶμους τοῦ χωριοῦ, κι' ἀπὸ τὸ θέατρό μας ἀκούγαμε τὰ ταμπουρλίσματα του, σιγῶτερα ἢ δυνατότερα κατὰ τὴν ἀπόστασιν.

Ἀφοῦ ἔκαμα τὴν τουαλέττα τοῦ Κάπης καὶ τὴ δική μου, πῆγα καὶ στάθηκα πρὶν ἀπὸ ἓνα στυλό, γιὰ νὰ ἰδῶ τὴν «ὁμήγυρη» πού θάμπαινε.

Σὲ λίγο τὸ ταμποῦρλο πλησίασε κι' ἀκούσα ἕξω στὸ δρόμο ἀλαλητό.

Ἦταν ἀπ' τίς φωνὲς καμμιὰ εἰκοσιὰ ῥα χαμινιῶν, πού ἀκολουθοῦσαν τὸ ταμ

ταμποῦρλο καὶ βηματίζαν μὲ τὸ ρυθμὸ του.

Ὁ ταμπουρλέρης, παίζοντας ὁλοένα, στάθηκε ἀνάμεσα στὰ δυὸ φανάρια πού ἦταν ἀναμένα ἀπέξω ἀπὸ τὸ θέατρό μας καὶ τώρα πιά ὁ κόσμος μπορούσε νὰ μπαίνει καὶ νὰ κάθεται, περιμένοντας τὴν ἀρχὴν ἢ τὴν παράστασιν.

Ἀ, τί λίγος, τί ἀραίος πού ἦταν ὁ κόσμος πού ἔμπαινε! Μόνο τὰ χαμινία ἦταν μπόλικά. Μ' ἀπὸ παιδιὰ τοῦ δρόμου δὲν μπορούσαμε βέβαια νὰ μαζέψουμε σαράντα φράγκα! Μὰς χρειάζονταν μεγάλοι, σοφοὶ ἄνθρωποι, μὲ τὸ πονηρὸ γέμιστο καὶ τὸ χερί πρὸθυμο.

Τελος πάντων ὁ Βιτάλης ἀποράσισε νὰρξίσουμε, ἂν καὶ ἡ σάλα ἦταν ἀκόμα γεμὴν ἀδεια. Δὲν μπορούσαμε, βλέπετε, νὰ περιμένουμε περισσότερο, γιατί ἦταν τὴ μέση καὶ τὸ ζήτημα τῶν χειρῶν.

Ἐγὼ βγήκα πρῶτος στὴ σκηνὴ καί, συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν ἄρπα μου, τραγουδῶντα δυὸ καντσοῦνέττες. Γιὰ νὰ εἶμαι ἀληθινός, πρέπει νὰ πῶ πὼς τὰ χειροκροτήματα ἦταν λίγα.

Ποτὲ μοῦ δὲν εἶχα ὑπερβολικὴ φιλοβία· μὰ, ὅς αὐτὴ τὴν περίστασιν, ἡ ἐνθουσία τοῦ κοινοῦ μὲ ἀπέλιπε. Ἄν δὲν τοῦ ἄρεσε τὸ τραγούδι μου, δὲν θὰ κίριζε βέβαια τὸ πονηρὸν μου. Δὲν τραγουδοῦσα γιὰ δόξα, παρὰ γιὰ τὸν δυστυχισμένο τὸν Καρδούλη. Ὡ, πόσο ἤθελα νὰ συγκινήσω αὐτὴ τὴν «ὁμήγυρη», νὰ τὴν ἐνθουσιάσω, νὰ τὴν ξετρελλάνω!

(Ἐπεται συνέχεια)

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΒΙΒΛΙΟ

Τὸ κάθε σακατεμένο παιγνίδι, κιτριματσμένο χαρτάκι, ξεχασμένο ἐργόχειρο, ἢ, ὅλα, καθὼς τὰ ξέθαλα ἀπὸ τὸ σκοτεινὸν σεντούκι τῆς σοφίτας, μοῦ ἔφταν μιὰ δυνατὴ συγκίνηση καὶ μοῦ φέρναν ὅς τὸ νοῦ χίλιες δυὸ πικρόγλυκες ἀμνησεις. Μὰ τὴν πρὶ μεγάλη συγκίνηση ἔννοιωσα, σὰν ἀντίκρισα τ' ὁμορρόδετο παλιὸ βιβλίον μὲ τὰ μεγάλα γράμματα καὶ τίς ζωηρὲς εἰκόνες.

Ἀ, τὸ παλιὸ τὸ βιβλίον, τὸ ρόλο πρὶν ἐπαίξε ὅς τὴ ζωὴ μου! Ὅχι μὲ τὴ τερπὴν ἱστορίαν πού μοῦ διηγόταν, ἀλλὰ μὲ μιὰν ἀχνή, σχεδὸν ἀδιόρατη κηλίδα καὶ μιὰ τρυπίτσα πού εἶχε ὅς τὸ ξωφύλλο.

Ἡ κηλίδα αὐτὴ δὲν εἶναι ἀπὸ τίς ἀνηθισμένες μουντζούρες πού ἀπρόσεκτα παιδιὰ κάνουν ὅς τὰ βιβλία τους. Ὅχι, καὶ κηλίδα καμωμένη ὅς τὸ τυπογραφικό, πού δὲν τὴν προσέχει κανεὶς ἀμέσως. Ἐτοὶ δὲν τὴν προσέχει κι' ἡ νοῦνὰ μου ὅταν, γιὰ τὸ περιεχόμενο καὶ τὴν ἀμνησίαν του, διάλεξε γιὰ δῶρο μου τὸ βιβλίον. Ἐτοὶ οὔτε ἐγὼ τὴν προσέχει ὅταν, τρελλὴ ἀπὸ χαρὰ, τὸ θαύμαζα καὶ τὸ ξεφύλλιζα. Μὰ τὴν προσέχει ὁ ἀδελφός μου, αὐτὸς πού δὲν εἶχε λάβει δῶρο, καὶ μοῦ τὴν ἔδειξε.

Ὁ ἐνθουσιασμός μου ὅμως δὲν ἔπεσε.

— Μπα, τοῦ λέω, οὔτε πού φαίνεται!..

— Ἀλήθεια, δὲ φαίνεται ἀμέσως, μοῦ ἀποκρίθηκε· μὰ εἶναι πάντα· κι' ὅταν κανεὶς τὸ προσέξῃ, χάνει ὅλη τὴν εὐχαρίστησιν πού εἶχε πρὶν.

Ἦμουν μικρὴ τότε καὶ δὲ σκέφθηκα νὰ παραπονεθῶ ὅς τὸ μεγάλο τὸν ἀδελφόν μου, γιατί νὰ μοῦ δέξῃ αὐτὴ τὴ μουντζούρα, καὶ ἐγὼ δὲ θὰ τὴν πρότεχα, γιατί νὰ ζητήσῃ νὰ λιγοστήσῃ τὴν εὐχαρίστησιν πού μοῦ προσένοῦσε τ' ὁμορφὸ βιβλίον. Πῆρα ὅμως ἓνα σουγιάδακι κι' ἀρχισα πεισματωμένη νὰ ξύνω τὴν κακιὰ μουντζούρα.

Φυσικά δὲν ἄργησα νὰ τρυπήσω τὸ χαρτί καὶ νὰρξίσω τὰ κλάματα. Τότε ἀρχισα καὶ τὰ παράπονα κατὰ τοῦ Τάκη. Ἐβαλα μάλιστα καὶ τὴ μαμμὰ νὰ τὸν μαλώτῃ. Μ' αὐτὸς δικαιολογήθηκε:

— Καὶ μήπως ἐγὼ τῆς εἶπα νὰ τὸ σχίσῃ; Ἀς τὸ καθάριζε μὲ τὴν γομαλάστιχα. Τί νὰ τῆς κάνω; Νὰ τῆς πῶ πὼς ἦταν στολίδι αὐτὸ πού ἔβλεπα ἀσχημιὰ, βέβαια δὲ μπορούσα,

— Δὲν ἦταν καμμιὰ ἀνάγκη νὰ τῆς πῆς τὸ παραμικρό, τὸν ἀντέκρουσε ἡ μαμμὰ. Ἦ τοῦλάχιστο, ἀφοῦ τῆς ἔδειξε τὸ κακό, ἔπρεπε καὶ νὰ τῆς ἔλεγε πὼς μπορούσε νὰ τὸ διορθώσῃ. Μὰ σὺ τὴν ἔσπρωξες νὰ κάμῃ τὸ κακό χειρότερο.

Καὶ σὲ λίγο ἐπρόσθεσε:

α' Ἀς εἶναι ὅμως, ὅς ὅλα αὐτὰ πού ἔκαμες, ὑπάρχει καὶ κάτι καλὸ. Ἐννοῶ τὴν παρατήρησίν σου, πὼς δὲ σημαίνει ἂν φαίνεται ἢ ὅχι τὸ κακό πού ὑπάρχει, καὶ πὼς ὅσο μικρὴ καὶ ἂν εἶναι μιὰ ἀσχημία, κι' ὅσο καλὰ κι' ἂν κρύβεται, τὴ στιγμὴ πού θ' ἀνακαλυφθῇ, ἐλαττώνει σημαντικὰ τὴν ἀξία τοῦ ὁμορφου πράγματος. Σὲ συγχώρω γι' αὐτὴ τὴν παρατήρησιν. Καὶ σὲ συμβουλεύω νὰ τὴν θυμᾶσαι. Ἀργότερα, ὅς τὴ ζωὴ, θὰ τὴ νοιώτῃς περισσότερο αὐτὴ τὴν ἀλήθειαν. Ὅθ' ἄνθρωποις μ' ἓνα σωρὸ προτερήματα πού σ' ἐνθουσιάζουν ὅς τὴν ἀρχή, ὅπως καὶ τὸ βιβλίον τὴν ἀδελφή σου. Μὰ ἄμα τοὺς γνωρίσεις καλύτερα, ἀνακαλύπτεις κάποιο σκεπασμένο ἐλάττωμα, κρυφὴ κηλὶδα σ' ὁμορφὸ βιβλίον τῆς ψυχῆς τους. Νὰ τὸ θυμᾶσαι αὐτὸ πάντα. Κι' ἐπίσης νὰ θυμᾶσαι αὐτὸ πού ἔπαθε σήμερον ἡ Νίνα, πού κατάφερε δηλαδὴ, ἄμα γνώρισε τὸ κακό, νὰ τὸ κάνην μαγαλύτερο, γιατί χωρὶς νὰ ξέρῃ, μὲ στοῦδῃ καὶ μ' ἀδεξιότητα, ζήτησε νὰ τὸ πολεμήσῃ.

Ἦμουν πολὺ μικρὴ τότε γιὰ νὰ καταλάβω αὐτὰ τὰ λόγια, μὰ ὁ ἀδελφός μου ἐννοιῶσε. Περιτυμμάζεψε λοιπὸν τὸ βιβλίον, πού ἐγὼ δὲν τὸ ἤθελα πιά, γιατί ἦταν τρύπιον, κι' ἀργότερα μοῦ τὸ ξανάδωκε καὶ μοῦ ἐπανέλαβε τὰ λόγια τῆς μαμμᾶς. Ὡ πόσες φορές, στὴ ζωὴ μου, τὰ ξαναθυμήθηκα!...

Ε. Α.

ΤΟ ΜΟΥΛΑΡΙ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 180)

Μὰ ἦταν καὶ κάποιος ἄλλος μέσα στὸ Παλάτι πολὺ περισσότερο χαρούμενος καὶ πρὶ ἀνυπόμονος ἀκόμα. Τὸ κατὰλαβε βέβαια πὼς ἦταν ἡ μούλα.

Ἀπὸ τὴν στιγμὴ πού ἀκούσε πὼς ἦρθε ὁ Βεδέν, ὡς νάρθη ἡ ὥρα τοῦ αὐριανοῦ ἔσπερινου, δὲν ἔπαψε τὰ γυμνάσια. Ὁλοένα ἔτρωγε βρώμη τὸ θερὶο, καὶ δὸς τοῦ ὅλη τὴ νύχτα κλωτσιές στὸν τοῖχο μὲ τὰ πισινὰ. Ἐτοιμαζόταν, βλέπετε, γιὰ τὴν τελετὴν κι' αὐτό.

Καὶ λοιπὸν, τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν τέλειωσε ὁ ἔσπερινός, ὁ Τιστὲ Βεδέν μπῆκε μ' ἐπισημότητα στὴν αὐλὴ τοῦ Παλικοῦ Παλατιοῦ. Ὁλὴ ἡ Σύνοδος ἦταν ἐκεῖ. Ἀπὸ τοὺς Καρδιναλίους στὰ κόκκινα ντυμένους ὡς τοὺς κανδηλανᾶπτες μὲ τὰ σταχτιά στιχάρια, καὶ τοὺς στρατιώτες τοῦ Πάπα μὲ μεγάλη στολή, ἀπὸ τοὺς καλογέρους τοῦ μοναστηριοῦ, ὡς τοὺς ἐρημίτες τοῦ βουνοῦ, πού κατέβηκαν ἐπίτιδες, κανεὶς, κανεὶς δὲν ἔλειπε. Τί ὁμορφὴ τελετὴ! Καμπάνες πού χτυποῦσαν, τρακατροῦκες, ἥλιος, μουσικὴ, καὶ κεῖ κάτω βαθεῖα, ἐκεῖνα τὰ διαβόλεμένα τὰ ταμπουρά πού βαστοῦσαν τὸ χορὸ, ἀπάνω στὸ γεφύρι τοῦ Ἀδινιόν.

Ὅταν ὁ Βεδέν παρουσιάστηκε μπρὸς σ' ὅλη τὴν ὁμήγυρη, ἡ κορμοστασιά του καὶ τὸ μωρό τοῦ πρόσωπο κίνησαν ὁλονῶν τὸ θαυμασμό. Μὰ ἦταν κι' ἓνας ἔξοχος Προβηγκιανός, ξανθός, μὲ μακρυὰ σγουρὰ μαλλιά καὶ μὲ κάτι γενάκια πού ὅ,τι σχηματιζότανε καὶ μοιάζαν σὰν κορμάτια ἀπὸ χρυσάφι. Γιὰ νὰ τιμῇ τὴν γιορτὴν καὶ τὸν τόπο του, φόρεσε κείνη τὴν ἡμέραν ἓνα ὠραῖο προβηγκιανὸ κοστούμι καὶ στὸ καπέλλο του ἀπάνω τρεμούλιαζε ἓνα φτερό φραγκόκοτας τοῦ Ροδανού.

Ἄμα μπῆκε, ὁ ὑποψήφιος Πρῶτος Τροφὸδότης χαιρέτησε μὲ μεγάλη εὐγένεια καὶ τράβηξε κατὰ τὸν πορτοσκάλα τῆς Ἐκκλησιᾶς, ὅπου τὸν περιμένε ὁ Πάπας γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ μ' ἐπισημότητα τὰ παρὰσῃμα τοῦ βαθμοῦ του.

Κάτω, στὴν ἀρχὴ τῆς σκάλας, περίμενε τὸ μούλαρι στολισμένο, ἔτοιμο νὰ ξεκινήσῃ γιὰ τ' ἀμπέλι.

Ὅταν πέρασε ἀπὸ κοντὰ του, ὁ Τιστὲ Βεδέν χαμογέλασε γλυκὰ καὶ σταμάτησε γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ δυὸ-τρία χαϊδευτικὰ μπατσάκια στὴν ῥάχη, κοιτάζοντας πάντα μὲ τὴν ἀκρὴν τοῦ ματιοῦ, ἂν τὸν ἔβλεπε ὁ Πάπας.

Ἦ ὁσὴ ἦταν καλὴ... Ἦ μούλα πῆρε τὴν φόρα τῆς.

— Νά, ληστή, ἄρπαχ' τὴν, νά! Ἐρτά χρόνια σοῦ τὴν ἐφύλαγα!...

Καὶ σοῦ τοῦ εἶναξε μιὰ κλωτσιὰ, μὰ μιὰ κλωτσιὰ τόσο τρομερή, πού ὡς κι'

ἀπ' τὸ γειτονικὸ χωριὸ τὸν εἶδαν τὸν καπνὸ τῆς· ἓνα συννεφάκι ξανθὸ ὅπου φτερούγιζε ἓνα φτερό φραγκόκοτας. Αὐτὸ δὲν ἔβλεπε μόνον ἐμμεῖς ἀπὸ τὸν κακομοιριασμένον τὸν Τιστὲ Βεδέν.

Οἱ κλωτσιεῖς τῶν μουλαριῶν δὲν εἶναι βέβαια ἔτσι κεραυνοβόλες πάντα. Μὰ βλέπετε αὐτὸ ἦταν τὸ μουλάρι τοῦ Πάπα. Κι' ἔπειτα, γιὰ συλλογιστῆτε! Ἐρτά χρόνια τοῦ τὴν εἶχα φυλαγμένη!..

(Α. Daudet) Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'. (Τέλος)

Δὲν ἔτρωγαν, οἱ δυστυχισμένοι, παρὰ ὅ,τι χρειάζονταν ἴσα-ἴσα γιὰ νὰ μὴν πεθάνουν τῆς πείνας. Πάλι καλὰ πού εἶχαν ἀκόμα νὰ βάζουν στὸ στόμα τους κάτι τι ἀπὸ τὰ τρόφιμα πού ἐπρόσβαλε καθέννας νὰ πάρῃ μαζί του, τὴ στιγμὴ πού ἔπεσαν στὴ θάλασσα. Ἡ ἀδυναμία τους ὅμως, ἡ ἐξάντλησί τους ἦταν μεγάλη κι' ἐπὶφοδῇ. Ὁ Χάρμπερτ μάλιστα κι' ὁ Νάβ ἄρχισαν νὰ παρυσιάζουν συμπτώματα παροξυσμοῦ, παραληρημάτος.

Σὲ τέτοια θέση, μπόρουν νὰ διασώζον ἀκόμα ἴσως ἐλπίδας; Ὁχι· βέβαια! Ποῖος ἦταν ὁ μόνος τρόπος σωτηρίας πού τοὺς ἔμενε; Νὰ περάσῃ κανένα πλοῖο καὶ νὰ τοὺς πάρῃ πρὶν πεθάνουν ἀπάνω 'ς ἐκεῖνο τὸ σκόπελο. Ἦξεραν ὅμως καλὰ, πόσον καιρὸ πού ζοῦσαν ἐπὶ νήσο Λίγκολν, πὼς τὰ πλοῖα δὲν περνοῦσαν ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ Εἰρηνικοῦ καὶ χρειάζονταν ἀληθινὸ θαῦμα γιὰ νὰ φανῇ τὴν ἀνέμε. Ἐνα μόνον ἴσως μπόρουν νὰ ἐλπίζουν: οἱ τὸ θαλαμηγὸ τοῦ λόρδου Γκλήναρβαν μπόρουν νὰ ληθῇ τώρα, γιὰ νὰ πάρῃ τὸν Ἀύρτων. Μὰ κι' αὐτὸ τὸ πλοῖο, ἂν ὑποθέσουμε πὼς θάρχουνταν ἴσα-ἴσα αὐτὴ τὴν ἐποχὴ, πού θὰ πῆγαινε; Στὴ νήσο Θαβώρ. Κι' ἐπειδὴ οἱ ἄποικοι δὲν εἶχαν προφθάσει νὰ πᾶνε ἐκεῖ καὶ νὰ φέρουν σημεῖωμα γιὰ τὴ νέα διαμονὴ τοῦ Ἀύρτων, ὁ κυβερνήτης τοῦ θαλαμηγοῦ, ἀφοῦ ἔψαχνε τοῦ κάκου τὸ νησάκι, θὰ ἔφευγε βέβαια ἀπὸ κεῖ πού ἦλθε.

Ὁχι, ὄχι! Καμμιά ἐλπίδα δὲν μπόρουν νὰ ἔχουν πὼς θὰ σωθοῦν. Ὁ θάνατος, ὁ φρικτότερος θάνατος, ἀπὸ πείνα καὶ δίψα, τοὺς περίμενε ἀπάνω 'ς ἐκεῖνο τὸ βράχο!

Καὶ νὰ τοὺς τώρα, ξαπλωμένοι στὴ γυμνὴ πέτρα, ἀδύνατοι, ἐξάντλημένοι, χωρὶς νὰ ἔχουν πιά συνείδηση τοῦ τί γίνεται γύρω τους... Μόνον ὁ Ἀύρτων, μὲ μιὰ υπέρτατη προσπάθεια, κατάρθωνε νὰ σηκώσῃ ἀκόμη τὸ κεφάλι καὶ νὰ ρίχνῃ μιὰ ματιὰ στὴν ἐρημὴ ἐκείνη θάλασσα.

Κι' ἄξαφνα, τὸ πρωὶ τῆς 24 Μαρ-

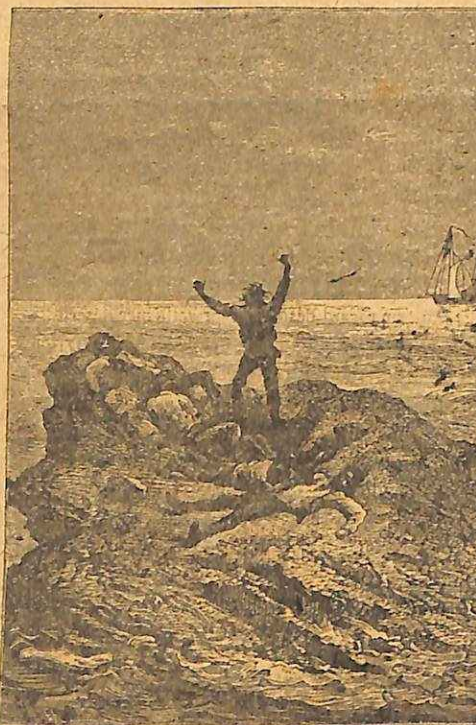
τίου, ἓνα μαῦρο σημάδι φάνηκε μακριὰ στὴν ὀρίζοντα. Ὁ Ἀύρτων τὸ εἶδε κι' ἀμέσως τὰ χέρια του ἀπλώθηκαν 'ς αὐτό. Σηκώθηκε, πρῶτα γονατιστός, κατόπι ὀρθός, καὶ μὲ τὰ χέρια του δοκίμασε νὰ κάμῃ ἓνα σινιάλο...

Ἦταν καράβι!

Τὸ καράβι αὐτὸ δὲν ἔπλεε στὴν τύχη. Ὁ σκόπελος τῶν ἀποίκων ἦταν ὁ σκοπὸς του καὶ 'ς αὐτὸν διευθύνονταν τώρα ὁλόγιστα. Ἦταν φανερό. Ἐκεῖ τὸ ἐσπρωχναν τὰ πανιά του κι' ἡ μηχανὴ του μ' ὅλη τὴ δύναμη τοῦ αἵματος.

Οἱ δυστυχισμένοι ἐκεῖνοι θὰ τὸ ἐδῶκαν ἀπὸ πολλὴν ὥρα, ἂν εἶχαν ἀκόμα τὴ δύναμη νὰ κοιτάζον τὸν ὀρίζοντα.

— Ὁ «Δούγκαν»! ψιθύρισε ὁ Ἀύρτων.

«Ὁ Ἀύρτων σηκώθηκε ὀρθός... (Σελ. 188.)

Καὶ ξανάπεσε ἀναίσθητος.

Ὅταν ὁ Κύρος Σμιθ κι' οἱ σύντροφοί του συνῆλθαν μὲ τίς πολλὰς περιποιήσεις πού τοὺς εἶχαν κάμει, βρέθηκαν στὴν κάμαρα ἑνὸς μεγάλου πλοίου κι' ἦταν ἀδύνατο νὰ καταλάβουν πὼς γλύτωσαν τὸ θάνατο, πού περίμεναν στὸ γυμνὸ τους βράχο, καὶ πὼς κουδελήθηκαν 'ς ἐκείνη τὴν κάμαρα.

Ἐνας λόγος τοῦ Ἀύρτων τοὺς τὰ ἐξήγησε ὅλα:

— Ὁ «Δούγκαν»!

— Ὁ «Δούγκαν»! ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός.

Καὶ σηκώνοντας τὰ χέρια ψηλά, ἐφώναξε:

— Θεὲ παντοδύναμη! Θέλησες λοιπὸν νὰ σωθοῦμε;

Ἦταν, πράγματι, ὁ «Δούγκαν», τὸ θαλαμηγὸ τοῦ λόρδου Γκλήναρβαν, πού

τὸ κυβερνοῦσε τώρα ὁ Ροβέρτος, ὁ γυῖος τοῦ πλοίαρχου Γράντ. Εἶχε πάει στὴ νήσο Θαβώρ, γιὰ νὰ πάρῃ τὸν Ἀύρτων καὶ νὰ τὸν γυρίσῃ στὴν πατρίδα του ὅστερ' ἀπὸ δώδεκα χρόνια ἐξαγνισμοῦ...

Ἔτσι σώθηκαν οἱ ἄποικοι τῆς νήσου Λίγκολν καὶ τώρα γύριζαν κι' αὐτοὶ στὴν πατρίδα.

Ἐνῷ αὐτὰ ὅμως ὅλα, ὑπῆρχε ἀκόμα μιὰ μεγάλη ἀπορία, κάτι τι πού ἔμενε ἀνεξήγητο.

Πλοίαρχε Ροβέρτε, ρώτησε ὁ Κύρος Σμιθ. Πῆγατε στὴ νήσο Θαβώρ, δὲν βρήκατε κεῖ τὸν Ἀύρτων καὶ φύγατε. Πὼς σὰς ἦλθε ἡ ἰδέα νὰ τὸν ζητήσετε ὡς ἐδῶ-πέρα, νὰ κάμετε ἀπὸ κεῖ δρόμο ἐκατὸν μίλλων πρὸς βορρᾶν;

— Κύριε Σμιθ, ἀποκρίθηκε ὁ Ροβέρτος Γράντ· τὸ δρόμο αὐτὸ δὲν τὸν κάναμε μόνον γιὰ νὰ βροῦμε τὸν Ἀύρτων, παρὰ καὶ σὰς καὶ τοὺς συντρόφους σας.

— Τοὺς συντρόφους μου κι' ἐμέ;

— Μάλιστα, στὴ νήσο Λίγκολν!

— Στὴ νήσο Λίγκολν; Ἐφώναξαν μαζί ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, ὁ Χάρμπερτ, ὁ Πέγκροφ καὶ ὁ Νάβ, κατὰπληκτοί.

Κι' ἦταν, ἀλήθεια, ἀπὸ τὰ πρὶν ἐκπληκτικὰ αὐτὸ πού ἀκούγαν!

— Μὰ πὼς ξέρατε σεῖς πὼς ὑπάρχει νήσος Λίγκολν; ρώτησε τὸν πλοίαρχο ὁ Κύρος Σμιθ. Μήπως εἶναι σημειωμένη στὸ χάρτη;

— Ὁχι· βέβαια, ἀποκρίθηκε ὁ Ροβέρτος Γράντ· τὴν ἔμαθα ὅμως ἀπὸ τὸ σημεῖωμα πού εἶχατε ἀρτίσει στὴ νήσο Θαβώρ.

— Ποῖο σημεῖωμα; ἐφώναξε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ.

— Αὐτὸ! ἀποκρίθηκε ὁ Ροβέρτος Γράντ.

Καὶ παρουσίασε ἓνα χαρτί, ὅπου ἦταν σημειωμένο τὸ γεωγραφικὸ πλάτος καὶ μῆκος τῆς νήσου Λίγκολν, «τῆς τωρινῆς διαμονῆς τοῦ Ἀύρτων καὶ πέντε Ἀμερικανῶν ἀποίκων».

Ὁ Κύρος Σμιθ πῆρε στὰ χέρια του τὸ χαρτί ἐκεῖνο, τὸ διάβασε κι' ἐγνώρισε τὸ ἴδιο γράψιμο τοῦ σημειώματος, πού ὁ Πλοίαρχος Νέμος εἶχε ἀρτίσει τότε γιὰ τοὺς ἀποίκους στὴν στάνη!

— Αὐτός! ψιθύρισε· πάλι Αὐτός!

— Ποίος; ρώτησε μὲ ἀγωνία ὁ Πέγκροφ.

— Ὁ πλοίαρχος Νέμος!

— Ἀμ τὸ κατάλαβα!... Ὡστε αὐτὸς πῆρε τὸν «Καλότυχό» μου καὶ πῆγε μονάχος του ὡς τὴ νήσο Θαβώρ...

— Γιὰ ν' ἀρτίσῃ αὐτὸ τὸ σημεῖωμα! συμπλήρωσε ὁ Χάρμπερτ.

— Καλὰ λοιπὸν τὸ εἶπα ἐγώ, φώναξε ὁ ναύτης, πὼς καὶ πεθαμένος, ὁ Πλοίαρχος θὰ ἐξακολούθουσε νὰ μᾶς εὐεργετῇ!

— Φίλοι μου, εἶπε ὁ Κύρος Σμιθ μὲ φωνὴ βαθιὰ συγκινημένη· ὁ Θεὸς τοῦ Ἑλέους ἄς δεχθῇ τὴν ψυχὴ τοῦ Πλοίαρχου Νέμου τοῦ Σωτήρος μας!

Οἱ ἄποικοι, μὲ τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Κύρου Σμιθ, ἔσκυψαν τὰ κεφάλια καὶ ψιθύρισαν εὐλαβητικὰ τὸνομα τοῦ Πλοίαρχου.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ὁ Ἀύρτων ἐπλησίασε τὸν μηχανικὸ καὶ τὸν ρώτησε:

— Ποῦ νὰ βάλω αὐτὸ τὸ κουτί;

Ἦταν τὸ πολύτιμο κιβώτιο πού εἶχαν πάρει ἀπὸ τὸν «Ναυτίλο» καὶ πού ὁ Ἀύρτων, μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς τοῦ, εἶχε σώσει, τὴ στιγμὴ πού ἐδούλια τὸ νησί. Καὶ τώρα τὸ ἔδινε, σὰν τίμιος ἄνθρωπος, στὸν ἀρχηγό του.

— Ὁ, Ἀύρτων! Ἀύρτων! ἐφώναξε μὲ μεγάλη συγκίνητη ὁ μηχανικός.

Καὶ ἀποτεινόμενος στὸ Ροβέρτο Γράντ, εἶπε:

— Κύριε, ἐδῶ πού ἀρτίσατε ἓνα ἐγκληματῖα, ξαναβρίσκετε ἓναν ἄνθρωπο πού ἡ τιμωρία τὸν ἐξάγνισε, τὸν ξανάκανε τίμιον, καὶ πού εἶμαι ὑπερήφανος νὰ τοῦ δίωω τὸ χέρι μου!

Καὶ διηγῆθηκε τότε στὸ Ροβέρτο Γράντ τὴν παράξενη ἱστορία τοῦ Πλοίαρχου Νέμου καὶ τῶν ἀποίκων τῆς νήσου Λίγκολν. Ἐπειτα ὁ κυβερνήτης τοῦ «Δούγκαν» ἐξακρίβωσε τὴ θέσιν τοῦ σκοπέλου ἐκεῖνου πού εἶχε ἀπομείνῃ ἀπὸ τὴ νήσο Λίγκολν καὶ πού ἔπρεπε στὸ ἐξῆς νὰ τὸν σημειώσουν οἱ χάρτες τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὤκεανου, κι' ἔδωσε διαταγὴ νὰ σαλπάρουν.

Ἰστέον· ἀπὸ δεκαπέντε ἡμέρες, οἱ ἄποικοι ἀποβιβάθηκαν ἐπὶ τὴν Ἀμερικὴ καὶ ξαναβρῆκαν τὴν ἀγαπημένη τους

πατρίδα εἰρηνευμένη, μετὰ τὸν φοβερό ἐκεῖνον ἐμφύλιον πόλεμον, πού ἐτελείωσε ὅμως μὲ τὸ θρίαμβόν τοῦ Δικαίου.

Ἀπὸ τὰ πλοῦτη, πού εἶχε μέσα τὸ κιβώτιο τοῦ Πλοίαρχου Νέμου, — τὸ ἀναμνητικὸν τοῦ δῶρου στοὺς ἀποίκους τῆς νήσου Λίγκολν, — τὸ μεγαλύτερον μέρος χρησιμοποιήθηκε γιὰ νὰγορασθῇ ἓνα μεγάλο κτήμα ἐπὶ τὴν Πολιτείαν τῆς Ἰάβας. Ἐνα μόνον μαργαριτάρι, τὸ ωραιότερον, ξεχωρίσθηκε ἀπὸ τὸ θησαυρὸ καὶ στάλθηκε ἐπὶ τὴν λαϊκὴν Γκλήναρβαν, δῶρον τῶν ναυαγῶν, πού τοὺς ἔσωσε καὶ τοὺς γύρισε ἐπὶ τὴν πατρίδα ὁ «Δούγκαν».

Ἐκεῖνο τὸ ἀπέραντο κτήμα, οἱ ἄποικοι ἐκάλεσαν γιὰ ἐργασία, δηλαδὴ γιὰ περιουσία κι' εὐτυχία, ὅλους ἐκεῖνους πού ἐσκόπευαν νὰ καλέσουν, μὲ τὸν ἴδιον σκοπὸ, ἐπὶ τὴν νήσο Λίγκολν. Ἐτσι ἰδρύθηκε· κεῖ μιὰ μεγάλη ἀποικία, πού τῆς ἔδωσαν τὸ ὄνομα τοῦ νησιῦ πού εἶχ' ἐξαφανισθῇ ἐπὶ τὸν βράχον τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὤκεανου. Ἐνα πατάμι ἀκόμη, πού βρίσκονταν ἐκεῖ, ὠνομάσθηκε Εὐχαριστία· κάποιον βουνὸ πῆρε τὸνομα Φραγκλίνος· μιὰ λίμνη βαπτίσθηκε λίμνη Γράντ καὶ κάποια δάση ἔγειναν δάση τοῦ Φάρ-Ούεστ. Ἦτανε σὰν ἓνα νησί μέσα ἐπὶ τὴν ἡπειρό.

Ἡ καινούργια ἀποικία, μὲ τὴν διέυθυνση τοῦ μηχανικοῦ καὶ τῶν συντρόφων του, εὐδοκίμησε γρήγορα. Κανεὶς ἀπ' τοὺς παλαιούς ἀποίκους τῆς νήσου Λίγκολν δὲν ἔλειπε, γιὰτὶ εἶχαν ὀρκισθῇ νὰ ζήσουν ὅλοι μαζί· ὁ Νάβ, πιστὸς αἰώ-

νια στὸν κύριό του· ὁ Ἀύρτων, ἔτοιμος νὰ θυσιάσῃ σὲ κάθε περίστασι γιὰ τοὺς εὐεργέτες του· ὁ Πέγκροφ, πού ἔγεινε τόσο καλὸς γεωργὸς ὅσο ἦταν προτιμότερα αὐτῆς· ὁ Χάρμπερτ, πού ἐτελείωσε τίς σπουδὲς του μὲ τὴν ὁδηγίαν καὶ τὴν ἐπίβλεψιν πάντα τοῦ Κύρου Σμιθ· καὶ τέλος ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, πού ἰδρυσε τὸν «Κήρυκα τῆς Λίγκολν», τὴν πρὶ ἐνημέρη καὶ καλὰ πληροφορημένη ἐφημερίδα ὅλου τοῦ κόσμου.

Ἐκεῖ, ἐπὶ τὴν καινούργια ἀποικία, ὁ Κύρος Σμιθ κι' οἱ σύντροφοί του δέχθηκαν πολλὰς φορὲς τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ λόρδου καὶ τῆς λαίδης Γκλήναρβαν, τοῦ πλοίαρχου Τζὼν Μάγκλες καὶ τῆς κυρίας του, ἀδελφῆς τοῦ Ροβέρτου Γράντ, τοῦ ἴδιου τοῦ Ροβέρτου Γράντ καὶ ὅλων ἐκεῖνων πού ἦταν ἀνακατευμένοι ἐπὶ τὴν πλὴν ἱστορίαν τοῦ Πλοίαρχου Γράντ καὶ τοῦ Πλοίαρχου Νέμου.

Ἐκεῖ, τέλος, ὅλοι ζοῦσαν εὐτυχισμένοι, ἐνωμένοι καὶ τώρα ὅπως ἦταν καὶ πρὶν. Ποτέ ὅμως δὲν ἠσπονοῦσαν τὸ νησί ἐκεῖνο τὸ ἐρημικόν, ὅπου εἶχαν πέσει μιὰ μέρα γυμνοὶ καὶ φτωχοί, τὸ νησί ἐκεῖνο πού, τέσσαρα ὁλόκληρα χρόνια, τοὺς εἶχε φιλοξενήσει μὲ τόση στοργὴ καὶ πού δὲν ἔμενε ἀπ' αὐτὸ παρὰ ἓνα κομμάτι γρανίτης ὅπου ἐσπαζαν τὰ κύματα τοῦ Εἰρηνικοῦ, — τάφος τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου, πού λέγονταν πρίγκη-πας Δακκάρ ἢ πλοίαρχος Νέμος!

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ «ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΟΥΣ ΝΗΣΟΥ»

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενον Σάββατον ἀρχίζει

εἰς τὴν «ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ»

ΤΟ ΝΕΟΝ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ:

“Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ,”

ΥΠΟ Ο. L E R O Y

ΜΕ 40 ΕΙΚΟΝΑΣ ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ GUYDO

Ἀστυνομικὸν Μυθιστόρημα τοῦ 19 αἰῶνος

Περιπετειῶδες. — Τερπνότατον. — Ἐξυπνότατον. — Χαριτωμένον. — Σωστὸ παριζιάνικον κομποτέχνημα. — Καὶ ἠθικώτατον. — Ἐπίτηδες γραμμένον διὰ τὴν Νεολαίαν. — Ἀπὸ τὰς ἐκδόσεις τοῦ περιφημοῦ «MACASIN D' EDUCATION ET DE RECREATION» τῶν J. Verne καὶ J. Hetzel.

ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ λοιπὸν διὰ τὴν «ΣΥΜΜΟΡΙΑΝ ΤΟΥ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ»

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενον φύλλον εἰς τὴν «ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ»

Ἡ Διδάχαις ἀσπάζεται τοὺς
φίλους της· Ὑπερήφανο Εὐξένου
πυλὸν (μὰ βίβλια δὲν ποτεί να διὰ
δᾶξῃ κανεῖς· βίβλια πὺ δὲν εἶναι γι
τὴν ἡ(ικία του) Μολυβένιον Οὐδὰ
νὸν (εὐχαριστὸν θερμὸν) Φλᾶμινγκε
τὴς Δευτερεῆς (πίφερο εἶναι ἐν
μουσικὸ ὄργανο σὰν φλάουτο, δὲν ἔχε
ἄλλο ὄνομα, ἔτσι τὸ λέει ὁ κόσμος)
πὺ τὸ ἔξερε· φαραντὸ ἄλλὰ εἶναι
πᾶσι χορὸς γαλλικός, λαϊκός, πὺ ἔ
πᾶσι δὲν ἔχει ἄλλο ὄνομα· ὁ γλὸ το
κόσμο εἰσι λέγεταί, ὅπως· π.χ. ἡ με
γαρίτση τράτα· ἅμα δὲν ἔξερες καμ
μια λέξη, ρωτᾷ με τὴν μακαρίνην
τὴν ἡ(ικία του) πὺ δὲν εἶναι γι

(30 λεπτά τὸ ἓνα.) Ἀσπρον Γάτον (ἔχε ὑπομονήν, καὶ θὰ σοὺ δημῶσι-εὐσω.) Βερβένιαν (θαβείον ἔστειλε.) Συνέδριον τῶν Βερσαλλίων (αἱ ταχυδο. ταῖναι ἐξηγλήθησαν.) Μελαγχροινὴν Κρητικοπούλαν (οἶ, δὲν μένει στὰ Χανιά· δσο γιὰ τὸ λάθος; θὰ εἶδες τὴ διόρθωσιν τοῦ 21ον φύλλον.) Σβένιζον, Ἀμνην τοῦ Λαμαρίνου κτλ. κτλ.

Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου, Εἰρήνη Π. Οἰκ., Διαβολάκι τοῦ Γυμνασίου, Σεπ. Λόδοι (Ἰαδω, εὐχαριστῶ).

Βασίλην Ἀνθίλιον, Γοργὴν Ψαροπούλαν, Νέμισιν, Ρεμβώδη Σιάτισταν, Ἀγγελον Θεοφ., Χιονισμένον Ταύγετον, Διαβάτην τῆς Ζωῆς, Ζαχαρούστραν, Νικήτο. Κυνόλευκον (ἔστειλε).

Εἰς δσας ἐπιστολάς ἀνοίξα μετὰ τὴν 4ην Μαΐου, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 180οῦ Διαγών. Λύσεων Μαρτίου—Μαΐου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 29ης Ἰουλίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων.]

317. Δεξιόχειρος

Πρὸ κατοίκου μικροῦ Κράτους·
Ἐνα σύμφωνον ἂν θέσῃ,
Ποταμὸν συμμάχου χώρας
Παρειθὺ, θύποτελέσης.

*Εστάλη ὑπὸ τοῦ Νικηφόρου Σίφους

318. Δοροπαικτικὸν Δεξιόχειρος

Ἄν μποροῦσιν τὸ ἄρα
Νὰ τὸ γράψῃς μὲ βία,
Θὰ γίνεταν μιά χώρα
Ἐκκουστὴ στὴν Ἀσία.

*Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀεροναύτου

319. Μεταγραμματισμὸς

Βγάλε Πι καὶ βάλε Φι
Καὶ θὰ ἴδῃς σὲ μιά σιμῇ,
Ἀπὸ νῆσο στὸ Αἶγατο,
Στὸ λιμάνι σου νὰ καίω.

*Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρουμήτου Ναύτου

320. Αναγραμματισμὸς

Τὸ δένδρο τὸ παραγεῖ·
Τὸν τόνο του ἂν κινήσῃς
Καὶ τὰναγραμματίσῃς.
Τὸ νοῦ σου μὴ σὲ φάγῃ!

*Εστάλη ὑπὸ τῆς Τελλῆς Ναυτοπούλας

321. Ἀστήρ

* * * Ὅριζωνίως, μέρος
τῆς κεφαλῆς· καθέ-
τως, ἐπιπλὸν σχολι-
κόν· διαγωνίως δέ,
μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ
καὶ βασιλεὺς τῆς Ἀτ-
τικῆς.

*Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρεως

322. Συλλαβικὸν Κυβόλεξον

* * * = Μέρος τῆς ἡμέρας.
* * * = Νῆσος τῆς Ἀσίας.
* * * = Περσική.

Κάθε ἀστερίσκος εἶναι μιά συλλαβή.
Καὶ καθένας τὰ ἴδια.

*Εστάλη ὑπὸ τῆς Νικητοῦ Λάφνης

323. Κρητογραφικὸν

12345678 = Ἀργοναυτὴς.
21478 = Ὅρος.
32178 = Ἀρχ. βασιλεὺς.
41878 = Ἀδελφίμα.
59328 = Κράτος.
61678 = Βασιλεὺς ἀρχ.
7882 = Ὅρος.
8124 = Κράτος.
Εστάλη ὑπὸ τοῦ Νικητ. Στρατηγού

ΝΙΚ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Ἐκδότης. Ὁδὸς Εὐριπίδου 38, Ἀθῆναι

Ἐξεδόθη! Ἐξεδόθη!

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Φαίδωνος)

“ΠΕΤΡΙΕΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ,”

Διηγήματα

Βιβλίον κομψότατον. — Δεκαεὶς τυπογραφικὰ φύλλα (256 σελίδες.) — Καλλιτεχνικὸν ἐξώφυλλον μὲ δύο χρώματα. — Στοιχεῖα μεγάλα, καινούργια, καθαρώτατα.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ :

1ον ΠΕΤΡΙΕΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ (Σημείωμα, Πρόλογος, Α' Σπύρος Τρισμπάρδης, Β' Ἡ κληρονομία τοῦ φίλου μου. — Τὸ Χειρόγραφο τοῦ Σπύρου Τρισμπάρδης, Κεφάλαια Α'—Γ', Σελ. 1—112.) — 2ον ΑΝΤΑΡΤΗΣ (Σημείωμα, Α' Ἐνα εἰδύλλιον στὴ Μπόχαλη, Β' Ζήτημα ζωῆς καὶ θανάτου. Γ' Ὁ γιαιτὸς Μαρινέσσης καὶ τὸ «δράμα τῆς ζωῆς» καὶ τὸν, Δ' Κι' ὅπου ἀγαπᾷ μιά ξανθή, Ε' Νικημένος, Σελ. 113—202.) — 3ον ΜΑΝΤΑΛΕΝΑ (Σελ. 203—223.) — 4ον Ἡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΡΟΣΕΥΧΗ (Σελ. 205—242.)

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡ. ΠΕΝΤΕ

(Καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 5,50)

Αἱ παραγγελίαι

εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως».

324. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι ζήτου-
μένων λέξεων ἀποτελοῦν πόλιν τῆς Πε-
λοποννήσου, τὰ δὲ τρίτα γράμματα,
πόλιν τῆς Σιριεῖς :

1, Μέγας στρατηγὸς τῆς Ρώμης. 2,
Πόλις τῆς Αἰγύπτου. 3, Ἀρχαία πό-
λις τῆς Ἑλλάδος. 4, Θεῖα. 5, Ἀκ-
ρωτήριον. 6, Ὀροσειρά.

*Εστάλη ὑπὸ τ. Ξανθῆς Ἑλληνοπούλας

325. Μικτὸν

η - φ - ρ - γ - ε - ν - ο - ι - ο - ι - α

*Εστάλη ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ τοῦ Σκρᾶ

326. Γρίφος

τρο τρο τρο τρο τον
τρο τρο τροτρο τρο τον τον
Π τρο τρο τρο τρο τον ναρ
τροτρο τρο τροτρο τον τον
τρο τρο τρο τρο τον
*Εστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐδόξου Σημαιοφόρου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλον 9

110. Ἰσπανία (εἰς πανία). — 111. Πιθός
πύθος. — 112. Πέταλον· μέταλλον. — 113.
(Ὁ οὐρανὸς· τάδε, ὁ ἥλιος, τὸ φεγγάρι

14. Α Φ Α Τερονσέβου
Α Β Α Ν Ἡ ἀνάγνωσις
ΑΙ Γ Α Ι ΟΝ μαιανδροειδῶς
Π Ι Ν τοῦ ἐσωτερικοῦ
Σ Ν Ι τετραγώνου.) —
Ι Α Α ταλλαγή διὰ τοῦ

ΑΑ : Ἑλλάς, λανθάνομαι, λα-
γός, ἄλας (ἡ λαός) Λάβος. —
121. ΠΑΤΡΑΙ (Πελαῖας, Πάρις, κατὰ,
Ἄνδρος, Ἀθῆναι, πύραμις). — 123.
Κάθε πύραμις τρεῖς ἡμέρας φέρει
δάμμα. — 123, Προσεῖς νὰ μὲ λύ-
σῃς (πρὸς ἔξω· νὰ μὲ λύσεις.)

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συγδρομηταὶ παρακολουτοῦνται νὰ
δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν ταχυδι-
εύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀπο-
στέλλοντας καὶ 50 λεπτά διὰ τὴν
ἐκτίπωσιν τῆς νέας ταχυγ. Ἄλλως
δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν
τῶν φυλλαδίων των.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

*Ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου
ἐλήφθησαν μέχρι τῆς 9ης Μαΐου,
Συνυποδεκόμεναι μὲ 25 λεπτά

Ἀθῆναι : Γιώτας, Κάλας, Γ. Σ.
Ταυβανᾶς, Κ. Α. Προγόνος, Γ. Α. Κα-
ραβάνης, Θ. Γ. Φλεριανός, Γ. Μαριό-
πουλος, Κ. Ζαχαρόφ, Ν. Χ. Κρητι-
κός, Α. Μ. Νόβαν, Παῖδι τῆς Ἡπειρου,
Παῖδι τῆς Ρουμῆας, Κῆμα τοῦ Αἰγαίου,
Ἀρχαία Δόξα, Κ. Κόφας, Ἀσπρος
Γάτος. — Ἀμφίσσης : Ἰω. Κ. Πανα-
γιώτου, Α. Παπαδόπουλος. — Βόλου :
Ἀπ. Ε. Σκρότας, Ν. Καϊμάκης, Ἡλ.
Κ. Προτοπαπᾶς, Κ. Πουινάρας. — Γυ-
θείου : Δ. Μπαμπάκος. — Θεσσα-
λονίκης : Ἡσὺς τῶν Βαλκανίων. —
Ἰσταίας : Ν. Βογιατζόγλου. — Ι.
Α. Βλαχοθανάσης. — Καβάλλας :
Θεοφ. Π. Κουρουπέτρογλου. — Κα-
λαμών : Τάκης Μανουσίδης, Ν. Β.
Κατσαρός. — Κασοδίτης : Βασίλειος
Ἀνθίλιος, Δομνὰ Δε Λαμεροῦ, Παν-
βύρας. — Κασοδίτης : Σπ. Α. Σμα-
δαράνης, Πατριώτης Ἐννεύς, Βασ.
Χ. Κατσαρός, Ἐλένη Γαλαρᾶς, Σπ.
Σαντορινάτος. — Κορίνθου : Ν. Π.
Χαραφᾶς. — Λαοισίας : Τασὶ Β.
Παλαμάτου, Α. Ε. Πασιάνης, Νικ. Κ.
Ἀλκίνας. — Μεσολογγίου : Ι. Α.
Νιαβῆς. — Σηροκαμπιλοῦ : Πιπ-
τα Α. Σαλαμβούδου. — Πειραιῶς :
Χαρ. Α. Στραβοδμήτος, Ι. Κ. Βένιος,
Κεῖλα Α. Ἀλεξάνδρου, Θεόδ. Α. Μαλ-
τίδης. — Πύργου : Ἀντ. Ι. Θεοφί-
λου, Γεωρ. Ι. Θεοφίλου, Ἡλ.
Ι. Θεοφίλου, Ἀπ. Ι. Θεοφί-
λου. — Χαλκίδος : Εὐαν. Χ. Τσιροκάκης,
Ἀφῆλης Σανθούλα, Εὐσ. Ζάκας, Α. Πα-
ναγιώπουλος. — Χίου : Ἡλέκτρα Μάχα,
Στέλλα Ἀγγῆ.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

*Ὅσων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα, κα-
θὼς καὶ ὅλων τῶν ἀποστείλαντων δεκά-
λεπτον μόνον μὲ τὴν λύσιν των, ἐπέ-
θαν εἰς τὴν κληρονομίαν καὶ ἐκποδῆ-
σαν οἱ ἐξῆς πέντες : Κ. Κόφας ἐν Ἀ-
θῆναις, Ἰωάν. Κ. Παναγιώτου ἐν Ἀμ-
φίσσῃ, Δομνὰς Ζαχαρίου ἐν Θεσσαλονί-
κῃ, Ἰωάννης Κ. Βένιος ἐν Πειραιῇ,
οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας
ἀπὸ 1ης Ἰουνίου.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[10'—293]

Ανεμοστρόβιλλε, Δαρισαῖκα! Δε-
σση, Σκόνη. ἀεροβατεῖτε ; Ἄ
φῆμα σας, ἀγριοκάτσικα, νὰ εἶτε ἐν
πόδι. — Διαπλάσπουλα, Χαλασμοὶ
Κόσμου εἶνε ὁ Δ. Β. — Ἀτρώμητο,
Ἑλληνίς, ἔγραψέ. Συγγνώμην.

Δ. ΠΑΠΑΠΑΣΧΟΣ
(Ἀτρώμητος Χειμάρου)

[10'—294]

Χρυσόθεμι, μήπως συμβαίνει
ἀντίθετον !! Ἐγὼ τοῦλάχιστον ἐ-
συνήθισα.

ΣΒΕΝΤΖΟ
[10'—295]

Δεχόμεστε προτάσεις ; Μ. Μυστικὴ
ἀπὸ γινώσκων τῆς Ἀρβανίτικῆς
φιλολογίας.

ΑΡΙΕΛ, ΑΓΓΕΛΟΣ ΦΕΙΤΟΣ

[10'—296]

Μελαγχ. Σεληνολάτρης, Μαγεμ. Φι-
λέρα, Τρυφ. Παρθένης, Κερκί-
Διαβολάκι, γὰ γὰ γὰ ! γελαστέ
κι' ἀποδείχτηκε πῶς δὲν ἀξίζει τί-
τα. Νικήτοια Ἑλλάς, Ν.

[10'—297]

Ὁ Ἀριεὶ καὶ ὁ Σένος Νεανί-
εὐχαριστοῦνε τὴ Φωτιά καὶ Φι-
δρα γιὰ τὴ συμβουλή τους καὶ τὰ
βέβαια πῶς θὰ τὴν ἔχουνε γιὰ πολ-
ἄστρο.

[10'—298]

Ἀτρώμ. Ἑλληνίς, Τιμημ. Γα-
νόλευκη, πολλὰ εὐχαριστῶ.
Σεπτεσμένος Λόδοι

[10'—299]

Πατρινὲ Ἀστήρ, φανερώσου
λοιπόν !

ΝΑΠΙΕΡΚΟΦΣΚΑ, ΡΟΜΗ

[10'—300]

Διαβολάκι τῆς Γετονιάς, ἐ-
ριστῶ γιὰ τὰς εὐχάς.

ΕΛΠΙΣ ΤΩΝ ΣΚΛΑΒΩΝ

[10'—301]

ΧΙΟΝΙ ΤΗΣ ΙΔΗΣ, γιὰ τὴν γι-
σου χρόνια πολλά. ΦΡΟ

[10'—302]

Ανεμοστρόβιλλε, ο' ἀνιχνεύει
σαι ὁ Νεαρός Ντέντεντ. Ἀν-
λυφέ με προσοχὴ μὴ σκοντάψῃς.

Διμνη τοῦ Λαμαρίνου

[10'—303]

Λαριστινὸ, σῆ; χαιρετῶ. ἤλθα
θὰ μὴ πορῶ νὰ σῆ; γνωρίσω

γῆς ; Δουκῆς Δόδοι

[10'—304]

Βεβιάνων τὸν Ἀνεμοστρόβιλλο.
Β. Χαλασμοὶ Κόσμου ἦτο ὁ Δ. Β.

Ἐνοσόμεθα ; Νίκος Κουκοῦ

[10'—305]

Κορφοιστοῦλες, πρὶν σὰς κάμω
χορῆστε πρὸ τοῦ ψι, βῆτε μα-
μκορῆτε. — Νηρητῆ τῶν Δαδῶν,
στησιδὼδες Δάσος, Ρωμαντικὸν Δό

[10'—306]

Ἀτ !!! ὅλοι καὶ ὅλες. Ἀνταλλε
ἀλάστο· ποστᾶ. Ἀ)σις ; Γεωργον

γῆδα, Μυτιλήνην.

ΔΕΥΤΕΡΟΜΕΝΟ ΑΤΥ

[10'—307]

Ναυτοπούλα, γιὰ τὴν γρηγορῶ-
ντα πολλά. — Παρελ. Ἑλλῆς,
στατὴ Δεσβιοπούλα, Ἀνακτὴ

Λευθερία.

[10'—308]

Ἀτρεῖς τοῦ Ὁραίου, ο' εὐρή-
λασαι ἀνταλλαγή Μ. Μυστικῆς
— Μαγευτικὸν Σεληνόφως (

μαθητριά σου).

[10'—309]

Ἀνακτηθεῖσα Ἐλευθερία,
Ἀδουλα θέλεις. — Ναυτοπού